

PALEONTOLOGIE

... a její Svatý grál • Cesta do nitra dinosauřího vejce str. 6

ZÁHADY

Časopis o mystériích, zdraví a duši

7 | Červenec 2015 | 49 Kč/2,59 €

ŽIVOTA

NEVIDITELNOST

Jak nebýt vidět i bez kouzelného pláště

str. 66

FASCINUJÍCÍ ROZHOVOR
s autorem knih o magii
a hermetismu

str. 72

PŘÍZRAKY DORIS BITHEROVÉ

Nejlépe zdokumentovaný
paranormální případ
historie str. 62

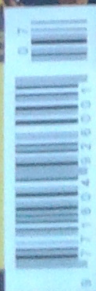
Poklad rodu
Smířických
str. 30

*Brána
k zatracení*

JAK VYPADÁ PEKLO?

7/2015

Skutečné příběhy, ze kterých mrazí

Rostliny na lovu

• Botanyka str. 10

Frankensteinova kolébka

• Mýtus odhalen str. 26

Ilumináti:
Nic není, jak se zdá

• Skryté symboly str. 20

RECEPTY PRO VÁS
zdravé a chutné
str. 44

DUŠE

MAGII SE ČLOVĚK NEUČÍ, ale ZASVĚCUJE SE do ní

Josef V
v Praze. V
láni od e
až po vlád
ale znár
o herm
počáth
smírně
možnos

JOS
Co o

V roce
ty 77 v
v rámi
kouska
a star
ské ur
po své
Jeho
Obses
sopisi
zemí
ku No
1995
o ma
inick
centi

Josef Veselý se narodil v roce 1953 v Praze. V životě vystřídal řadu povolání od ekonoma přes uvaděče v kině až po vládního úředníka, veřejnosti je ale znám především jako autor knih o hermetismu, o který se zajímá od počátku osmdesátých let. Jsme nemyslně rádi, že ho máme možnost našim čtenářům blíže představit...

*Axiomatický systém libovolné teorie je množinou axiomů (tvrzení, pravidel), ze kterých lze za pomoci dedukce odvodit všechny teoremy (dokázaná, pravdivá, platná tvrzení) dané teorie.

JOSEF VESELÝ Co o něm možná nevíte...

V roce 1985 byl jako signatář Charty 77 vystěhován Státní bezpečností v rámci tzv. akce Asanace do Rakouska, kde studoval judaistiku a starosemitskou filologii na vídeňské univerzitě. Publikovat začal až po svém návratu z exilu v roce 1991. Jeho texty vycházely v revue *Horus*, *Obsession*, *Svět magie* a v dalších časopisech. Pravidelně přispíval recenzemi esoterické literatury do týdeníku *Nové knihy*. V rozmezí let 1993 až 1995 přeložil do češtiny několik knih o magii a alchymii. V červnu 2001 inicioval založení Dokumentačního centra českého hermetismu.

☒ Jak dlouho se zabýváte magií a co vás k tomuto oboru přivedlo?

K zájmu o magii mě někdy v roce 1980 přivedl dr. Milan Nakonečný, který mi také půjčoval první knihy o tomto tématu (tehdy velmi obtížně dostupné) a vlastně mi dělal jakéhosi konzultanta, což mi ušetřilo spoustu času a bloudění. Magie mě oslovovala jako ucelený a soudržný filosofický systém. Také mě přitahovala její romantická stránka. Jedinou tehdy ještě nezodpovězenou otázkou pro mě bylo to, zda magie opravdu »funguje«. Asi po ročním teoretickém studiu jsem přikročil k praktickým pokusům, které mě přesvědčily o tom, že magie funguje dostatečně dobře a dostatečně často na to, aby ji člověk bral vážně. Začal jsem se jí tedy zabývat důkladněji. Nejvíce mě fascinovala evokační magie.

☒ Čím je pro vás magie?

Za pětadvacet let, co se tomuto oboru věnuji, jsem se teoreticky i prakticky obeznámil snad se všemi disciplínami magie západní tradice. Magie je pro mě dnes, stejně jako dřív, především určitým druhem noetiky, neboť může člověku zprostředkovat poznatky, které nelze získat jinak. Kromě toho mi v životě pomohla překonat některé překážky, přes které bych se konvenčními prostředky asi nikdy nedostal. A v neposlední řadě je také skvělou intelektuální gymnastikou a velkou a poučnou celoživotní zábavou.

☒ Příhodovalo se vám osobně v životě něco magického, z čeho jste byl doslova paf?

Hahaha! Občas bývám paf z logiky uvažování některých lidí a v poslední době jsem téměř permanentně paf z dění na evropské politické scéně, ale z ničeho magického jsem paf nikdy nebyl. Pokud něčemu rozumíme a víme, jak a proč to funguje (nebo případně též nefunguje), nemáme důvod zírat na to s otevřenými ústy. Navzdory přesvědčení profánních lidí nejdou magie a rozum proti sobě, magie je rozumová a její argumentace je většinou racionalistická. Magické úkony využívají mnoha metod vzájemného ovlivňování a analogického zdůvodňování, které mají silnou logickou soudržnost. Tyto procedury a dokazování se od »vědecké logiky« liší spíše svými východisky, která velmi často předpokládají jiné činitele a režimy kauzality než ty, které jsou ve vědeckém myšlení běžné, než v uspořádání a formálních náležitostech. Když už je ale řeč o logice, nemohu si odpustit připome-

MAGICKÉ STRÁNKY ●●

nout slavnou Gödelovu větu, která tvrdí, že v každém dostatečně širokém axiomatickém systému* – a tím magie nepochybně je – lze najít nerozhodnutelné tvrzení, to je takové, že pomocí vnitřních pojmů tohoto systému nelze dokázat ani toto tvrzení, ani jeho negaci. Na tento problém lze však narazit též v aritmetice, klasické mechanice, termodynamice i jinde a nikdo se nad tím nijak zvlášť nepozastavuje. Tím ale nemá být řečeno, že magie nemůže člověku připravit žádné překvapení. Protože magické fenomény nespĺňují podmínku, že stejný experiment musí poskytnout vždy stejný výsledek, bývají výsledky magické práce velmi variabilní a někdy mohou být dost překvapivé.

☒ Kdo ze světových »magiků« vás nejvíce oslovil, dnes i v historii?

Z historických postav mi imponuje zvláště doktor Faust (asi 1480–1540). Faustovské problematice jsem ostatně věnoval dvě knihy: *Sejm pekelných inteligencí v proměnách faustovské magie a Faustův deník*. Z magiků novější doby mě oslovil především Aleister Crowley (1875–1947) a do jisté míry též Anton Szandor LaVey (1930–1997). Crowley formuloval učení Thelémy a jeho hlavní poučku vyjádřil slovy *Do what thou wilt. To znamená »Konej, co ty chceš« – nikoli »Dělej si, co chceš«, jak se to někdy nesprávně interpretuje. Smyslem této poučky je výzva člověku, aby poznal a konal svoji Pravou vůli, tzn. aby pochopil, jaké je jeho konkrétní poslání, a aby se toto poslání snažil naplnit. Naproti tomu LaVey se vyjadřoval spíše k praktické morálce: »Činí druhým to, co činí oni tobě. Dobro oplácej dobrem, zlo oplácej zlem.«*

Domnívám se, že v současné etapě vývoje lidstva mají tyto dvě poučky klíčový význam. První je spíše filosofická, druhá spíše etická, ale obě jsou výsostně praktické. Žádná z pozdějších duchovních škol k tomu nepřidala nic, co by bylo sebeméně relevantní. K oběma těmto poučkám existuje celá řada vysvětlivek a množství komentářů, které lze najít v Crowleyho a v LaVeyově díle. Odkazují na příslušné spisy těchto autorů, neboť pokus o podrobnější výklad výše uvedených zásad by nás zavedl příliš daleko od tématu. Podotýkám jen, že zvláště učení Thelémy, je-li mu správně porozuměno, skýtá pevnou a neotřesitelnou základnu pro veškerou magickou práci.

☒ Jaké předpoklady by podle vašeho mínění měl mít člověk, který chce provozovat magickou praxi?

Magik by měl vykazovat určité vlastnosti a znalosti. Z vlastností je nejdůležitější vytrvalost. Ta chybí zvláště mladým zájemcům o magii. Mladí samo o sobě není pro studium magie překážkou. Mladý člověk se rychleji učí a není ještě tolik zatížen předsudky, ještě ve své mysli nemá tak pevně zafixováno, že »to nejde«. Naproti tomu nevýhodou je nedosta-

Pokračování na str. 74–75 »

tek životních zkušeností a mnohdy i nevyzrálou osobností. Na mladíka, který je jednou magik, za půl roku buddhista a za dalšího půl roku třeba antroposof, je smutný pohled. Naprostá většina mladých lidí u magie nevydrží. Jakmile je přestanou živit rodiče a oni se ocitnou před nutností »postavit se na vlastní nohy«, jejich zájem o magii obvykle zmizí jako mávnutím kouzelného proutku. Ne nadarmo přijal mladý Crowley magické jméno *Perdurabo* (Vytrvám).

✘ Musí se také učit teorii?

Vedle jistých žádoucích vlastností by měl magik disponovat i určitými znalostmi. Tyto znalosti by měly být natolik rozsáhlé, že v tomto kontextu neváhám hovořit o vzdělání. Obávám se, že v magii západní tradice nemáme k dispozici jinou cestu, která by uspokojivě vedla k cíli. Člověk, jenž se chce stát magikem, musí být schopen osvojit si v relativně velmi krátké době velké množství poznatků, které navíc musí umět navzájem propojit a dále s nimi pracovat. Ten, kdo to nedokáže, je pro magii většinou ztracen. Ani sebevětší nadání není člověku mnoho platné, je-li paralyzováno hloupostí a leností. K osvojení těchto poznatků pomáhají člověku v naší kultuře hlavně knihy.

✘ Co tedy číst?

Uvědomme si, že magii západní tradice vždy formovali a dodnes formují intelektuálové. Jde o příliš velký počet jmen, než abych je zde uváděl všechna. Z nejvýznamnějších osobností připomínám třeba dr. Johna Deea nebo Agrippu z Nettesheimu, a to ani nemluvíme o Agrippově učiteli, opatu Trithemiovi, který byl tak učený, že jeho dílům nerozuměli ani jeho současníci; některé jeho spisy ostatně dodnes nebyly přeloženy z latiny do žádného moderního jazyka. Nemám zde samozřejmě na mysli pouze školské vzdělání. Paracelsus, ač byl dokonale obeznámen s oficiální medicínou své doby, neváhal sbírat další znalosti u kořenářek, čarodějnic i katů. Doktor Faust podle všeho vůbec doktorem nebyl, nicméně jeho učenost se stala příslovečnou (*»Jsi učený jako Faust?«* táže se Eliphas Lévi žáka magického umění.) Aleister Crowley své studium na univerzitě v Cambridge sice nedokončil, přesto však byl jedním z nejvzdělanějších lidí své doby.

Z našich prvorepublikových Universalistů vynikal vzděláním hlavně PhDr. Jan Kefer, který měl pověst polyhistora. Přední současný znalec hermetismu a magie, Prof. PhDr. Milan Nakonečný, Ph.D., je autorem nejen vysoce pozoruhodných okulturních knih, ale sepsal i významná díla z oboru psychologie a historie. Nechci tento výčet dále protahovat, neboť doufám, že skutečnost, že magikové západní tradice se zpravidla vyznačovali jak bystrým a pronikavým intelektem, tak rozsáhlým, hlubokým a často všestranným vzděláním, byla již dostatečně doložena.

✘ A co magie ve východní tradici?

V magii východní tradice tomu není jinak, a pokud takový dojem občas vzniká, jedná se o jakýsi optický klam. Indičtí zasvěcení vyprodukovali v průběhu staletí duchovní literaturu obřího rozsahu a totéž platí o Číňanech, jejichž psavost byla až neuvěřitelná (*nemohu za to, že je toho do češtiny přeloženo tak málo.*) V netechnicky orientovaných civilizacích tzv. přírodních národů, které ještě dnes tu a tam přežívají v různých odlehlých koutech světa, by se na první pohled mohlo zdát, že adept magického umění je zprostředkovaně »prokleti knih«, neboť tam žádné knihy neexistují a i gramotnost obyvatelstva je často minimální. Jediný rozdíl však spočívá v tom, že budoucí magik čerpá znalosti od svého učitele, místo aby je čerpal z knih, a že je ukládá do své paměti, místo aby je zapisoval na papír. Etnografové zjistili, že kvantum znalostí, které si musí osvojit šamanův učen, není o nic menší než to, které si musí osvojit průměrný evropský vysokoškolač. Jedná se o nejrůznější znalosti z oboru medicíny, psychologie, farmakologie, toxikologie, botaniky, zoologie, mineralogie, astronomie, meteorologie, geografie, historie, mytologie, náboženství, filosofie, práva atd. Šamanem se prostě nemůže stát každý hlupák. Stejně tak se magikem nemůže stát každý blbec.

✓ *Vydal jste Příručku vysoké magie. Dá se vůbec naučit podle příručky?*

Magii se člověk neučí, nýbrž se do ní zasvěcuje. Bez učení se to však rozhodně neobejde. V evropské tradici se studium knižních pramenů pokládá za nezbytné. Pouhé čtení knih ovšem nestačí. Magii si člověk osvojí až praxí. Knihy mu slouží k tomu, aby se obeznámil s teorií magie, protože bez znalosti teorie by se mohl snadno dopustit chyb při výkonu praxe. Východní tradice na to má jiný názor. Tam se požaduje, aby zasvěcovaný měl nějakého průvodce, tzv. mistra, který by jej na jeho cestě provázel a podporoval, aby neofytovi umožnil absolvovat tuto cestou úspěšně a beze škod. Myšlenka je to celkem logická, jenže nelze přehlížet skutečnost, že se v praxi často stává, že i sebelepší mistr zasvěcovaného při jeho usilování nejen podporuje, ale nezřídká i brzdí a omezuje, a zvláště pak jej, ať už bezděčně, či záměrně, formuje ke svému vlastnímu obrazu. Arci, pravím, že své zasvěcení každý dokonává sám. Fenomén mistra je dnes aspoň v evropském prostředí již anachronismem, stejně jako fenomén tajných společností. Názorně to vidíme na rezidentech některých zahraničních tajných spolků, kteří tu a tam bloumají po Čechách zkoumajíce, jestli by se zde ta či ona společnost nemohla uchytit, a jsouce zmatení spíše českou mentalitou než jazykovou bariérou. Evidentně nevědí, která bije.

✓ *Dá se tedy říct, že magie je svým způsobem umění a že by její adept měl mít talent?*

Postupem času se stále více přikláním k názoru, že magie je druhem umění a že ji nelze

úspěšně provozovat bez jistého nadání. Nadání pro magii možná není o nic vzácnější než třeba nadání výtvarné nebo hudební, jenže se často nemůže rozvinout, neboť zatímco k provozování ostatních druhů umění stačí talent a trochu péle, vyžaduje provozování magie ještě mnoho dalšího, v neposlední řadě pořádnou porci rozumu, kterýžto předpoklad má magie společný s vědou. To je důvodem, proč mezi magiky zpravidla nenacházíme hlupáky, a proč mezi hlupáky většinou nenacházíme magiky. Člověk magicky nadaný, leč rozumně omezený, nebývá schopen potřebné sebe-reflexe, v magii tak důležité, a chyby v myšlenkových pochodech mohou vést k chybám v magických postupech, takže výsledky magického konání takového jedince nebývají uspokojivé a nezřídká končívaly průšvihem.

✓ *Přesto, mohl by takový člověk zmoudřet?*

Někdy se takovému člověku přese všechno podaří nastartovat individuální proces, který vede k jistému druhu »zmoudření«, a to do značné míry dokáže nahradit deficit inteligence. Dojde-li u takové osoby k tomu, že – kabalisticky řečeno – Chochma převezme funkci Biny, což se někdy, byť velmi vzácně může přihodit, stává se tato osoba velmi charismatickým člověkem. Úspěšní vůdcové sekt bývají osobnostmi tohoto typu, pokud ovšem nejsou mazanými podvodníky. Jinou možností, jak obejít dvojčíferný IQ, je těsná vazba na nějaký egregor, který může člověku občas propůjčovat své schopnosti, jež mohou být různého, dokonce i intelektuálního charakteru. Bohužel však nejsou k dispozici vždy.

Svět je zaplněn převážně profánními lidmi. V kabalistické terminologii (*Halevi*) se jim říká lidé vegetativní úrovně, v gnostické terminologii se nazývají hylíkové (*z řeckého hylé = hmota, látka*), v buddhistické terminologii se jejich stav označuje slovem adžnána nebo avidjá (*v sanskrtu nevědomost, neznalost či zaslíbenost*). Bylo tomu tak v podstatě vždy a rozhodně to není důvodem k truchlení. Nakupujeme-li v obchodě, neočekáváme od prodáváčky, že bude zasvěcená dejme tomu do Isidínych mystérií, nýbrž spíše to, že bude umět správně spočítat, kolik peněz nám má vrátit. Podobně i zcela profánní řidič automobilu oprávněně očekává od adepta, že tento nebude přecházet silnici na červenou, byť by třeba i v dané chvíli právě nazírel nehlubší tajemství Bytí. Ani sebezasvěcenější zasvěcenec, pokud žije ve světě mezi lidmi a nepoustevníci někde na poušti, by neměl ztrácet vztah k běžné realitě. Toto nebezpečí s sebou vzhledem ke svému výsostně kontemplativnímu charakteru přináší hlavně mystika, ale i magik si na to musí dávat pozor. Ale to už jsem odbočil od tématu...

✓ *Bílá a černá magie. Píšete o obou. Je možné toto dělení, nebo se obě prolínají?*

Otázkou rozlišení bílé a černé magie se důkladně zabýval Arthur Edward Waite, který

poukazuje na to, že potřeba tohoto rozlišení vyvstala až v souvislosti s křesťanstvím, které začalo přísně rozlišovat mezi dobrým a zlým duchem, mezi Bohem a ďáblem. V Egyptě, Indii nebo Recku žádný ďábel, který by byl protihráčem bohů (*šlo o polyteistické náboženství*), neexistoval. Tyfón nebo Hekaté nebyli žádnými vyvrženci, nýbrž byli víceméně regulárními příslušníky panteonu. Podle tradičního dělení je bílá magie komunikací s dobrými duchy, zatímco černá magie znamená kontakt se zlými duchy. Toto rozlišení je však jednoduše pouze na první pohled, neboť při hlubším studiu pramenů vyjde najevo, že někteří autoři zahrnují do bílé magie i práci se zlými duchy, pokud jsou tyto duchové používány pro dobré nebo aspoň nevinné účely. Hodnocení těchto účelů se někdy ovšem může rozcházet.

Jistým kritériem zde může být zamýšlený účinek, jehož má být magickým rituálem dosaženo. Bílá magie se někdy spojuje s představou konstruktivních rituálů a pro černou magii jsou charakteristické rituály destruktivní. Kam však zařadit třeba magickou operaci, jejímž cílem je destrukce zla? Byla operace namířená proti Hitlerovi, kterou provedl Jan Kefer spolu s dalšími Universalisty, bílou, nebo černou magií? Rovněž technické postupy při rituálech, které bývají u bílé i černé magie často prakticky stejné nebo velmi podobné, nemohou sloužit jako vodítko pro rozlišení, zda něco patří na stezku pravé či levé ruky. Rozdíl mezi bílou a černou magií vtípně definovali Ariana & Raven Argoni: *„V bílé magii člověk pracuje na sobě a pomáhá druhým, zatímco v černé magii pracuje na druhých, aby pomohl sobě.“* Celý problém spočívá v tom, že magie je ve své podstatě jednotná.

✓ *Jak ji tedy rozlišit?*

Na jedno zajímavé rozlišovací kritérium zde poukázala známá badatelka v oboru čarodějnictví Margaret Murrayová: *„Ve všech studiích o čarodějnictví a magii je třeba mít na paměti jednu věc, a sice, že na mimořádný přírodní úkaz, který je způsoben lidskou myslí, se pohlíží jako na zázrak, pokud magik patří ke stejnému náboženství jako pozorovatel, a jako na magii – často černou magii – pakliže čaroděj náleží k jinému náboženství.“* Toto pravidlo lakonicky formuloval již Jacob Grímm: *„Zázračné je božské, magické je ďábelské.“*

Přísně vzato žádná bílá nebo černá magie neexistuje; veškerá magie se opírá o jedny a ty samé univerzální principy a hermetické zákony. Tím samozřejmě nechci popřít skutečnost, že magikova práce musí mít kromě noetického rozměru také výraznou dimenzi etickou. Chci jen poukázat na to, že dělení magie na bílou a černou je v zásadě iluzorní.

Ostatně, jak výstižně poznamenal Aleister Crowley, je mezi bílou a černou mnoho odstínů šedé. V praxi to znamená, že magik nikdy nebude jakýmkoliv silám vzdávat poctu, která

Pokračování na str. 76-77

přísluší jedině Bohu, nicméně může, uzná-li to za vhodné, s »druhou stranou« do jisté míry udržovat, abych tak řekl, diplomatické styky. Vždyť také ďábel je boží tvor – jak správně říká katolický kněz a exorcista Gabriele Amorth – a má své nezastupitelné místo v »duchovní ekologii« Univerza. Moudrý a spravedlivý člověk dává císaři, co je císařovo, co je boží, dává Bohu, a co je časovo, klidně přenechá ďasovi. Zkrátka magie je jen jedna, ale má nesčetné různých podob. Dělení magie na černou a bílou má spíše jen jakýsi orientační charakter. Avšak vzhledem k tomu, že tyto termíny už dávno pronikly i do povědomí lidí, kteří se o magii vůbec nezajímají, sotva se asi podaří je »zrušit«. I když jsou vlastně bezobsažné.

X. Pokud chcete dojit k nějakému cíli, používáte magii?

A co je pro vás osvědčený způsob?

Chci-li dojit k nějakému cíli, používám v naprosté většině případů konvenční prostředky jako většina ostatních lidí. On si totiž člověk s těmito prostředky zpravidla vystačí. Z pozorování vím, že pokud někdo nedokáže nic zařadit běžnými způsoby, tak obvykle nedokáže nic zařadit ani magicky. Po magii sahám pouze tehdy, když konvenční prostředky selžou. Magie rozhodně není žádným samospasitelným prostředkem a její účinnost ani zdaleka není stoprocentní. Někdy funguje, někdy ne – jako všechno. Pokud jde o ty »osvědčené způsoby«, rád bych zdůraznil, že v magii nemáme žádné vždy a za všech okolností fungující postupy. Máme pouze postupy, které jeví sklon fungovat, a jiné postupy, které jeví sklon nefungovat. Magie je záležitostí vůle a imaginace a obojí je krajně individuální záležitostí. Co vyhovuje jednomu, nemusí vyhovovat druhému. S trochou nadsázky lze říci, že existuje tolik magií, kolik je magiků.

X. Voláte po vysoké škole hermetických věd. Myslíte, že by měla v 21. století smysl? A proč?

Já bych ani nerekl, že po ní volám. V anotaci mé knihy Magie lze číst toto: »Kdyby u nás existovala (jako kdysi ve Francii) vysoká škola věd hermetických, představoval by obsah této knihy zhruba obsah učiva, které by uchazeč musel znát, aby úspěšně složil přijímací zkoušku na fakultu magie.« Jde o pouhé konstatování, nikoli o apel, že by se taková škola snad měla založit. Magie je dnes záležitostí nejen individuální, ale též individualistickou. Doba tajných společností (které plnily, nebo spíše měly plnit úlohu zasněvacích center) nenávratně minula, tedy aspoň v naší zemi, ale zdá se, že okultní spolky se stávají přežitkem i v cizině. O zahraničních tajných společnostech vystižně píše Draja Mickaharic:

»Členství ve skutečných magických lóžích není o nic více vzrušující než členství v klubu penzistů, kteří se scházejí na partičku karet. Onen typ lóží, který popisuje okultní beletristická tvorba, se buď neudržel do současnosti, nebo nikdy

neexistoval. (...) Přestože takzvané okultní lóže, v nichž se pěstuje rituální a ceremoniální magie, najdeme v každém větším městě, jde v nich obvykle spíše o efektní hru než o skutečnost. Někteří jednotlivci zde nacházejí prostředí k realizaci svých dramatických zálib, lóže však nejsou naplněny ani zlem, ani spiritualitou. Samozřejmě též netrvají po staletí a účast v nich nepřináší členům žádné zvláštní výhody. Seriózní zájemci o ceremoniální magii se jim spíše vyhýbají. (...) Schopnost skupiny vykonat magický akt je omezoována různými zábranami, obavami a vyčtkami jednotlivých členů. Proto jen málo skupin dosáhlo skutečných výsledků. Staré rčení, že kdyby měla nějaká komise vymyslet koně, vymyslela by velblouda, platí

Záliba v tajemnu, v současnosti hojně přizívovaná komerční „duchovní“ literaturou, je přišerná metla...

i pro skupinovou magii. Většina současných magických skupin, s nimiž jsem se setkal, by byla ráda, kdyby dospěla aspoň k velbloudovi. (...) Většina skupin obvykle zabíjí čas společenskými banalitami a vzájemným sebeklamem. I u nás dosud žijí pár okultních spolků, ale nemám pocit, že by jejich členové nějak zvlášť prospívali na duchu nebo vynikali v magii.

X. Jaké tajné knihy jste objevil a které z nich se dají i dnes využít?

Žádné, proboha! Nic takového neexistuje. Možná by se v nějakém archivu dal vykutat nějaký rukopisný, dosud knižně nevydaný grimoár, ale to je tak všechno. Představa »tajných knih«, které jsou kdesi skryté a obsahují nějaká třeskutá tajemství, je naivní pověrou. Onehdy jsem v jednom spisu, vydaném někde v USA, četl zcela vážně míněné tvrzení, že v Praze se dosud nachází knihovna císaře Rudolfa II., ale že je ukrytá. Pisatel uvažoval svým způsobem logicky. Žil v Praze císař Rudolf II.? Žil. Měl knihovnu? Měl. No tak tam ta knihovna, sakra, někde musí být! A protože se na webu nedá najít její adresa, ani otevírací hodiny pro veřejnost, tak bude asi tajná. To dá piece rozum, ne?

X. Zní to ale tak lákavě, tajemné knihy plné kouzel...

Záliba v tajemnu, v současnosti hojně přizívovaná komerční »duchovní« literaturou, je přišerná metla. Pro mnohé lidi je magie tajemstvím, a proto všechno tajemné pokládají za magické – např. kruhy v obilí. A čím prostší a naivnější člověk je, tím více věci se mu jeví jako tajemství nebo záhada. Příklad: Nedávno jsem byl jedním občanem dotázán, co to byla archa úmluvy a kde je dnes schovaná. Odpovídám touto cestou: Archa úmluvy byla kondenzátorem astrálních sil korespondujících s příslušným egreorem. Schovaná dnes, pitomečku, není nikde. Nevzala-li za své už v době před prorokem Jeremiášem při některé zteči jeruzalémských hradeb a vyloupení chrámu, určitě nepřečkala zničení chrámu roku 586 před n. l. Mimochodem, je zajímavé,

že problematika UFO, která poutala pozornost záhadologů po celou druhou polovinu dvacátého století, v současnosti již ustoupila do pozadí a téměř přestala být předmětem diskusí. Jev se z oblasti fyziky přesunul do oblasti metafyziky (z historie známe i opačné případy), takže dnes jsou ufoní řazení někdy mezi jezinky, polednice, klekánice a hejkaly, s nimiž se vzácně lze také setkat, a přesto by nikoho ani nenapadlo přičítat jim objektivní existenci.

X. Takže magie není vůbec nijak utajována?

Je to právě tato mlha pseudoduchovna, která v dnešní době úspěšněji než kdykoli předtím halí esoterické jádro hermetických nauk a způsobuje, že tyto zůstávají profánním davům skryté snad je-

tě důkladněji než před staletími, a to navzdory skutečnosti, že přístup ke kvalitním pramenům, který dnes máme, je patrně nejlepší, jaký kdy byl. Vděčíme za to skutečnosti, že se magikové minulých generací neflákali, a též jevu, který bývá nazýván informační explozí. Proto je dnes k dispozici, aspoň ve světových jazycích, množství hodnotných magických příruček, jejichž knižní edice, ať už prvotisky nebo reedice vzácných starých vydání, se datují zhruba od poloviny devatenáctého století až do současnosti. Práce dosud knižně nepublikované jsou postupně zpřístupňovány digitalizací rukopisů, jež se nacházejí ve fondech světových knihoven a archivů.

X. Co říkáte tomu, že stačí vyslovit své přání a poslat ho do vesmíru? Nebo potřebujeme určité rituály?

Není bez zajímavosti, že ti, kteří alespoň trochu vykročí za hranice profánnosti, nezdědka propadají dvěma omylům, jež představují dva protikladné extrémy. První z nich se domnívají, že spirituální inteligence jsou tady od toho, aby člověka v životě vodily za ručičku, a že nemají na starost nic jiného, než napomáhat jejich duchovnímu vývoji. Druzí naopak vidí ve všem černou magii a i pouhou návštěvu kartárky pokládají bezmála za smlouvu s ďáblem. Pravda bude někde uprostřed.

Stává se, že duchovní bytosti člověku pomáhají, ale přinejmenším stejně často se stává, že tyto bytosti sledují spíše své vlastní zájmy nebo probouzejí v člověku sklony, které mu v jeho duchovním životě ani jinak rozhodně neprospívají. Inu, ne každý spiritus je »familiarisk«. Právě proto není radno zaujímat ve vztahu s transempirickými rovinami jsoucna roli pouhého pasivního receptoru veškerých odtud proudících vlivů a spokojit se s tím, že jsme tyto vlivy schopni vnímat či uvědomovat si je. Zasněvací má v neposlední řadě za následek to, že adept dokáže tyto vlivy rozlišovat a selektovat a že vědomě a na základě své Právě vůle sám rozhoduje o tom, kterým z nich se chce a kterým naopak nechce vystavit.

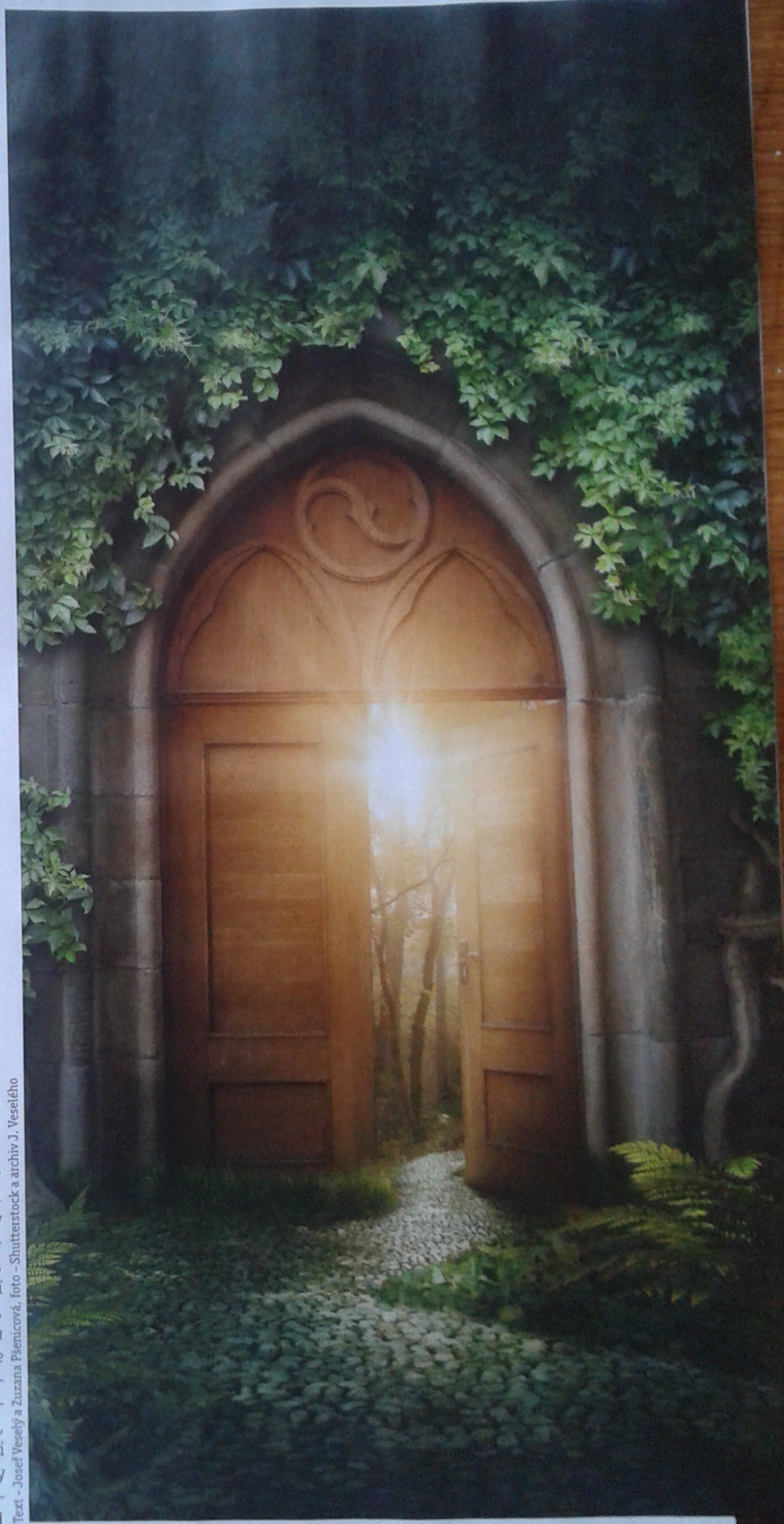
☒ Takže jak to tedy je?

Bludná představa, že stačí vyslovit své přání a poslat ho do vesmíru, se odvíjí od prvního z obou výše zmíněných extrémů. Takový člověk si představuje, že kdesi ve vesmíru dřepí někdo nebo něco, co nemá na práci nic jiného, než navigovat nějakého človíčka směrem k jeho největšímu dobru, a zvláště pak plnit mu jeho (*často pošetilá!*) přání, přičemž – a to je důležité – takový člověk pro splnění svého přání nebude muset hnout mozkiem ani prstem. I magie je však práce, a sice práce rituální. Bez rituálního konání se v magii zpravidla neobejdeme, i když v případě zkušených operaterů může být rituál i hodně minimalizovaný. Záleží na okolnostech.

☒ Žádají po vás lidé, abyste jim plnil přání prostřednictvím magických rituálů?

Podobnému omylu propadají profánní lidé, jež se na magiky obracejí s žádostmi o pomoc v naději, že tito divotvůrci prostřednictvím magie napravit jejich životy, které si dotyční jedinci vlastním přičiněním pokazili. Profánní lidé si magii představují jako jakýsi druh řemesla. Někdo se vyučí třeba automechanikem, jiný zase magikem. Když se člověku, který se v autech nevyzná, porouchá jeho vůz, vyhledá takový člověk automechanika, který auto prohlédne, najde a vymění vadné součástky, sešteluje motor atd. Když se člověku, který se nevyzná v magii (*tj. profánnímu člověku*), porouchá jeho život, vyhledá takový člověk magika a očekává od něj obdobné služby. Magik (*v představách profánních lidí*) však na rozdíl od automechanika neopravuje automobily, nýbrž přičarovává svým klientům milenky, mílence a peníze, případně provádí neprokazatelné nájemné vraždy. Rád bych na tomto místě zdůraznil, že žádné služby tohoto ani jiného druhu pro veřejnost nevykonávám.

Profánní lidé, jak již bylo řečeno, nejenom že většinou mívají nerozumná přání, ale navíc často trvají na konkrétním způsobu, jímž se jejich přání má splnit. Je to jako kdyby člověk pokládající ve své naivitě měsíc za bochník sýra požadoval, aby mu magik kousek měsíce ukrojil, a sice pouze a výhradně určitým konkrétním nožem. Vyloučíme-li vyslovené blázně a osoby padlé na hlavu, lze celý problém zredukovat na otázku neznalosti Právě vůle. Mimoходом, argumentace profánních lidí, kteří se snaží přimět magika k tomu, aby pro ně to či ono vykonal, nebývá příliš nápaditá. Většinou apelují buď na magikův soucit, nebo na jeho ješitnost. Snad nejoriginálnější argumentace jsem se dočkal od jedné osoby, která mi sdělila asi toto: „*Jestli chcete, abych uvěřila, že magie doopravdy existuje, zařídte pro mne to a to.*“ Na to odpovídám, že profánní člověk se musí smířit s tím, že pro něj magie neexistuje, a vyrovnat se se skutečností, že profánní lidé mívají profánní osudy. Svými knihami ostatně sleduji mimo jiné ten cíl, aby se nadaní jedinci stali magiky a dokázali si pomocí sami.

Text – Josef Veselý a Zuzana Plenicová, foto – Shutterstock a archiv J. Veselého